

Skærtorsdag – det rene og skære måltid, den første nadver, som Vor Herre selv indstiftede

Fordi der er ét brød, er vi alle ét legeme, for vi får alle del i det ene brød (1.Kor.10,17)

Fællesskab. Sammen nydes det beskedne måltid, hvor Gud giver os sig selv at spise: En lille oblat af usyret brød (til ordene "Dette er Jesu Kristi legeme") og en skvis druesaft (til ordene "Dette er Jesu Kristi blod"). Mere skal der ikke til, for at kunne rumme alt det, vi hver især kommer med: Tro og tvivl, kærlighed og svigt.

Påskedramaets op- og nedture – fra dybeste fortvivlelse og død, til højeste glæde og liv – finder på en måde også sted i det enkelte menneske: Hver for sig mærker vi kødets dødelighed, men når levende fællesskaber genopstår, udvides horisonten i retning af evigt liv.

Langfredag – en verdenshistorisk selvopofrelse, af ren og skær kærlighed, fordi det er Gud der gør det

...i Kristus besluttede hele guddomsfylden at tage bolig og ved ham at forsones alt med sig, på jorden som i himlene, ved at stifte fred ved hans blod på korset (Kol.1,19f)

Stedfortrædende selvopofrelse. Vi kan godt ofre os for hinanden, og sommetider sker det da også af kærlighed; men vores selvopofrelse kan ikke frelse hele verden. Det kan Guds. Fordi den sker "stedfortrædende", gælder den os alle sammen, alle som vil ydmyge sig til at tro det.

Påskedramaets op- og nedture – fra dybeste fortvivlelse og død, til højeste glæde og liv – finder på en måde også sted i det enkelte menneske: Hver for sig mærker vi kødets dødelighed, men når levende fællesskaber genopstår, udvides horisonten i retning af evigt liv.

LANGFREDAG i år med prædiken!

Påskedag – den første søndag, skabelsens morgen igen og igen... og fra evighed til evighed

Er vi vokset sammen med Kristus ved en død, der ligner hans, skal vi også være det ved en opstandelse, der ligner hans (Rom.6,5)

Nyskabelse af det der allerede er. Påskebudskabet er for alle os, hvem døden indhenter et sted i horisonten, om få eller mange år. Først denne søndag er det rigtigt påske; man må gennem mørket for at kunne værdsætte lyset. Gud kunne naturligvis overleve døden; men han gik igennem den for at vi, der ikke overlever, kunne få samme guddommelige mulighed, både her og hisset.

Påskedramaets op- og nedture – fra dybeste fortvivlelse og død, til højeste glæde og liv – finder på en måde også sted i det enkelte menneske: Hver for sig mærker vi kødets dødelighed, men når levende fællesskaber genopstår, udvides horisonten i retning af evigt liv.
